

om, at Lovforslaget maa blive nærmere drøftet i et Udvalg, en Drøftelse, der selvfølgelig kun kan blive meget kort.

Madsen-Mygdal: Den ærede foregaaende Taler begyndte med at erkende, at naar vi skride til væsentlig forøgede Udgifter i Statsbanedriften, maa vi ogsaa se os om efter Dækning af disse. Denne Betragtning kan jeg fuldt ud tiltræde. Den ærede Talers Bemærkninger med Hensyn til de forskellige Satser i Forslaget finder jeg ikke nogen særlig Grund til at komme ind paa, men jeg skal blot i al Almindelighed sige, at hvilket som helst Forslag der end fremkommer om Takstforhøjelser enten for Personer eller Gods, af den ene eller den anden Art, vil altid blive Genstand — selvfølgelig — for Kritik; intet som helst Forslag i saa Henseende vil kunne tilfredsstille alle; nogle ville have Indvendinger mod et, andre mod et andet.

Der er et Punkt, det ærede Medlem fremdrog, som jeg skal komme til siden, men først ønsker jeg at fremsætte en almindelig Betragtning til Imødegaaelse af en Udtalelse, vi saa tidt høre: At der gennem Forslag som dette paalægges forøgede Skatter. Det er lige det stik modsatte, det er jo ikke forøgede Skatter. Statsbanedriften, Jernbanedriften i det hele, er en Institution, der ikke vedkommer Skattesystemet. Naar et privat Selskab driver en Jernbane, maa det selvfølgelig have Indtægten sat saaledes, at Udgifterne kunne dækkes; det maa have en nogenlunde forsvarlig Forrentning af den Anlægs-kapital, der er sat i Banen. Noget lignende gælder Statskassen og Statsbanerne. Det er en Selvfølge, at vi maa stile efter, at den Anlægs-kapital, der er sat i Statsbanerne, saa nogenlunde forrentes. Naar vi nu ved den nys vedtagne Lønningslov forøge Statsbanernes Udgifter med over 1½ Mill. Kr., er det ret naturligt, at der maa komme en Forhøjelse paa Indtægtssiden. Denne Forhøjelse har intet som helst at gøre med forøgede Skattepaalæg. Thi det er en Selvfølge, at de, der bruge denne Institution, maa betale derfor ligesom for Brugen af andre lignende Institutioner; det er en Urimelighed, at de, der ikke benytte Banerne i nogen synderlig Grad, skulle betale for dem, der bruge dem i særlig Grad. Hvis det blev Tilfældet, fik de, der ikke benytte dem i synderlig Grad, forøgede Skattepaalæg, idet de saa kom til, foruden deres direkte og indirekte Skatter, at yde en yderligere Skat til Dækning af Statsbanedriftens Underskud. — Jeg

skal ikke fortsætte disse Betragtninger yderligere, men blot sige med Hensyn til Forhøjelsen af Taksterne i al Almindelighed, at en saadan Betragtning var den gennemgaaende i den for en Del Aar siden nedsatte store Jernbanekommission. Saaledes som Stillingen var den Gang, skulde vi have Taksterne forhøjet i væsentlig Grad, og navnlig den Side, hvortil det ærede Medlem hører, holdt paa meget stærkere eller adskilligt stærkere Forhøjelser af Taksterne, end vi endelig naaede til. Det blev gjort gældende fra den Side, hvortil jeg hører, at vi maatte nøjes med en moderat Forøgelse og saa se, hvorledes den virkede. Skulde det saa være nødvendigt efter 5 Aars Forløb, altsaa i Efteraaret 1908, at gaa til yderligere Forhøjelser, kunde vi til denne Tid overveje Sagen. Nu er Stillingen den, som sagt, at Statsbanernes Overskud gaar ned under 3 pCt., ned mellem 2 og 3 pCt., naar Lønningsloven træder i Kraft. Vi maa altsaa selvfølgelig have forøgede Indtægter til Dækning af noget af denne ny Udgift. Hvorvidt nu det foreliggende Forslag er heldigt i sine Enkeltheder, hvorvidt det kunde være heldigt at tage det ene eller det andet i Stedet for det her foreslaaede, skal jeg lade fuldstændig ligge. Jeg er tilbøjelig til at sige: Lige saa mange Hoveder, lige saa mange Sind, eller i alt Fald: Lige saa mange forskellige Interesser, lige saa mange Sind.

Jeg ønsker endnu at sige et Par Ord om den foreslaaede Forhøjelse af Godstaksterne paa de danske Statsbaner, som den ærede sidste Taler udtalte sig imod. Han udtalte, at denne Forhøjelse vil forøge Misforholdet mellem Taksterne paa Godsforsendelser fra Udlandet og Taksterne for indenlandske Forsendelser paa de danske Statsbaner. Det ærede Medlem kaldte dette Forhold en skrigende Uretfærdighed. Jeg kan ikke se, at det er det. Naar vi nemlig have en faldende Skala paa Taksterne, betales der, enten det nu gælder Personer eller Gods, forholdsvis mindre for det sidste Stykke af Rejsen, end der betales for det første Stykke. Det koster saaledes for Eksempel forholdsvis mere at rejse fra Roskilde til København, end det koster at rejse fra Hjørring til København — altsaa forholdsvis for samme Strækning vel at mærke. Ligeledes, naar vi sende Gods fra København til Hjørring, kommer det til at koste mindre for Stykket fra Aalborg til Hjørring, end dersom man kun sendte samme Varemængde fra Aalborg til Hjørring; i sidste Tilfælde vilde